

Kaptafa bebicegett az előszobába, és titokzatos vigyort küldött felém fókabajusza alól.

– Hoztam ám valamit, csuda ajándékot – szúrte bagómarta fogai közt a szavakat. – A gyerekek örülni fognak. Nem akármilyen macska ez – bökött a hóna alatt mocorgó csomagra. – Uri macska! Az öreg hölgyé volt, akit a tegnap temettek. Tudja, onnan a sárga házból. Nem hagyhattam magára az árvát. Születése óta az öreglány nevelte. Soha ki nem engedte. Úgy vigyázott rá, akár egy szűz lányra – azzal kihalászott a dohos rongyból egy ördögszínű kandúrt.

– Rendben van – mondtam –, pedig éreztem, hogy semmi sincs rendben. A díszhalakkal, a papagájjal és az aranyhörcsöggel éppen elég bajom volt, míg túl nem adtunk rajtuk. A hatodik emeletre pedig nem való macska.

Egy snapszra valót nyomtam az öreg markába, és kikísértem. A férjem vidéken volt, a gyerekek táborban. Így hát ketten voltunk. Én és Belfegor. Úgy ám. S hogy milyen igazat mondott a vén suszter, az csak az elkövetkező napokban derült ki. Nem akármilyen macska volt ez!

Soha nem foglalkoztam behatóbban a macska lélek- és élettanával. Annyit tudtam, mint a legtöbb laikus ember: Ellensége az eb. Egeret fog. Hízeleg, dorombol, karmol. „Cicc”-cel hívjuk, „sicc”-cel zavarjuk. És persze nyávog. Ha a farkára lépünk, akkor még jobban.

Ez a dög viszont érthetetlenül viselkedett, és átfogalmazta a macskákról alkotott véleményemet. Nem reagált a ciccre, mint ahogy siccre sem. És soha nem nyávogott. Még akkor sem, amikor a farkára léptem, vagy elhúztam a nótáját a feldöntött padlóváza miatt. Ha bekapcsoltam a rádiót vagy a televíziót, olyan lett a farka, mint az üvegmosó. Rémműlten bújt a fotel alá, és úgy meresztette rám a szemét, mint a sarki szemafor szabadjelzéskor. A legváratlanabb pillanatokban beleharapott a lábujjamba, vagy felugrott a hátamra, míg rá nem jöttem, hogy csak akkor teszi, ha becsenget valaki, vagy ha nagyon éhes...

Néhány nap alatt kikészített. Egyfolytában ideges voltam, ő pedig szomorú pófával gubbasztott. Elhatároztam, hogy takarítás után leviszem Kaptafához, s megkérem, adja másnak a dögöt. Majd kap egy felest cserébe.

Kinyitottam az ablakot. Fürdettem egy kicsit az arcomat a fényben. A sarki jegenyék úgy hajladoztak, ahogy a szél füttyült. Éreztem, hogy egyetlen fegyverem, az optimizmusom ma nem fog csütörtököt mondani.

Idelátszott a sárga ház, ami ott töpörödött az iskola mellett. Eszembe ötlött az öreg hölgy, akivel csupán egyetlen alkalommal találkoztam. Botra támaszkodva, mégis egyenes, szinte gögös tartással araszolt el mellettem valami különös mosollyal az ajkán. Mintha látta valamit, amit én nem láthatok.

– Dilis szegény – gondoltam akkor, aztán elfelejtettem. – Dilis, dilis, akárcsak a macskája!

Hátranéztem a vállam fölött. Belfegor ott szunyókált a fotelben. Először éreztem iránta szeretetet. Pár kedves szót intéztem hozzá, ami láthatóan zavarta. Kinyitotta a szemét, és idegesen meredt rám. Elfordultam és befogtam a számat.

Törölgettem a port. Rendezgettem a könyveket. A verebek csiripelése összekeveredett a gyerekek ricsajával. A nap megcsillant Belfegor bársonyos szőréen.

Hirtelen sípszó hallatszott, aztán már nem tudok visszaemlékezni arra, hogy mi történt tulajdonképpen. Belfegor felkapta a fejét. Meg mernék esküdni, hogy leirhatatlan öröm ült a pofáján, és egy másodperc töredéke alatt kivetette magát az ablakon. A szívverésem elakadt. A lélegzetem szintén. Nem bírtam moccanni sem. Vad dolgok cikáztak át az agyamon. Megbolondult bánatában. Utált, és öngyilkos lett miattam. Az ablakfába kapaszkodtam, és lenéztem. Mozdulatlanul feküdt az aszfalton. Alig leltem rá a papucsomra. Az ajtóhoz rohantam, és szinte nekivágódtam Kaptafának. Kissé bizonytalanul állt. Szájából egy ezüstözött fémrudacskát vett ki, felém nyújtotta, és így szólt:

– Elfelejtettem odaadni a sípocskát... Tudja, a megboldogult süketnéma volt. Mindig ezzel hívta a macskáját.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Tóth Ágnes

Látó Szépirodalmi Folyóirat